

ἐκ τῶν ἄνθρωπων ἀποπλανηθεῖσα εἰς τοὺς ἀγρούς, σφίγητος ἀνθρωπὸν τινα γεωργούντα, καὶ λαβοῦσα διὰ τοῦ ἀκροῦ τοῦ δακτύλου τῆς τὸν ἄνθρωπον, τοὺς ἴπους καὶ τὸ ἀροτρον, ἵσπευσε πρὸς τὴν μητέρα τῆς, καὶ τὴν ἐζήτηει νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τί ἐσημάνει ὁ μικρὸς οὗτος ἄνθρωπος ὅστις ἐνησχολεῖτο μετ' ὁ ζῆθος τοῦ.

— Φεῦ! ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, οὗτος εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν ὄντων, τὰ ὅποια μᾶς ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν πατρίδα· διότι, ἀφοματαίως κατεπαλαίσαμεν, ἔγεινε χρεία ν' ἀπομακρυνθῶμεν τῆς παρουσίας των.

Ἐκτὸς τῶν ἀρχηγῶν τούτων ὄντων καὶ ἀντιζήλων δυνάμεων οἱ Φινλανδοὶ παρεδίδοντο προσέτι συμμορίαν τινα πνευμάτων καλῶν ἢ πονηρῶν εὐμενῶν ἢ δυσμενῶν διεσπαρμένον εἰς τὰ δάση, τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ ὄβρατα. Τὰ μὲν εἰσι λευκὰ τὰ δὲ μέλανα, καὶ τὰ μὲν στίλβουσι ὡς αἱ ἀκτίνες τῆς χιόνος καὶ τοῦ φωτός, τὰ δὲ περιίπτανται ἀνωθεν τῶν κοιμητηρίων. Ἐάν ἤθελε τις πορευθῆ πρὸς ζήτησιν ὁστέων νεκροῦ τινος εἰς τὸ κοιμητήριον, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐχθροῦ του, κατετάραττε τὴν ἡσυχίαν του· διότι τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐπέπιπτον κατ' αὐτό.

Ἐπάρχει εἰς τὰ δάση ὅν τι φρικαλέον, τὸ ὅποιον πλανᾷ τὸν ὀδοπόρον, καὶ ἐκπλήττει τὸν ζυλοκόπον ποτὲ μὲν παρουσιάζεται ὑπὸ μορφήν κόρακος ποτὲ δὲ ὑπὸ κυνός, καὶ ἄλλοτε ὑπὸ ἀνθρώπου ἢ ἀγνώστου πτηνοῦ. Ἐτέρα ζῶσι ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, καὶ ταῦτα ἐπικαλοῦνται οἱ θηρυταὶ ἕτερα προστάτειουσι τὰς ἐστίας τῶν οἰκαγενεῶν καὶ τὰ ποίμνια τῶν χωρικῶν, καὶ ταῦτα καλοῦνται Μασαχινέν. Εἰσέρχόμενός τις κατὰ πρῶτον εἰς νέαν οἰκίαν, πρέπει νὰ προσπαθῆ, ὥστε νὰ τὰ καταστήσῃ εὐνοϊκὰ προσφέρων αὐτοῖς ἄρτον καὶ ἄλας· ἐάν δ' ἐξεναντίας τὰ παροργίσῃ, γίνονται φοβερώτατα, ἢ πάλιν ἐάν τὰ ἐπιμεληθῆ καλῶς, τὰ ἔχει δοῦλα.

Εἰς πυρκαϊάν τινα ἐπραγείσαν ἐν Στοκχόλμῃ κατὰ τὸ 1759. τὰ ἔβλεπον ὀβύοντα πυρπολουμένην τινὰ οἰκίαν. Ἐπάρχουσι προσέτι καὶ εἰς τὰς λίμνας μάγοι, μουσικτοὶ Νάκκοι καλούμενοι, οἵτινες παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς θάλας μετ' κινύρας ἀργυρᾶς μιγνύοντες τὸ γλυκεῖα αὐτῶν ἄτματα μετὰ τῶν στεναγμῶν τῆς αὔρας.

Οἱ Φινλανδοὶ πιστεύουσιν ὡσαύτως φάσματα φυλάττοντα τὰ ἐντὸς τῆς γῆς γῆς κατατεταμμένα κινώτια τοῦ χρυσοῦ. Προφέρουσιν εἰς αὐτὰ τρεῖς κεφαλάς προβάτων, ἢ ἓνα ἐρυθρὸν ἀλέκτορα, διὰ νὰ ὑποχρεώσωσι αὐτὰ, ὅπως τοῖς διευκολύνουσι τὰ μέσα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μέρους, ἔνθα εἰνεσθεταμμένοι οἱ θησαυροὶ. Τὰ βλέπουσιν ἐνίοτε τὴν νύκτα καθήμενα πλησίον τῆς πυρᾶς καὶ ἀποχωρίζοντα ὠραία τεμάχια τοῦ δγκώδους αὐτῶν ἀργύρου, τοῦ στίλβοντος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ὀδοπόρων.

Οἱ Φινλανδοὶ πιστεύουσι τὴν Μάραν τὸ εἰδεχθὲς ἐκείνη τέρας, τὸ ὅποιον κυλίσεται ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ καθεύοντος, καὶ κωλύει τὴν ἀναπνοήν του· Ἀφιεροῦσιν ἀναθήματα εἰς τὴν Ῥαβουμάκκαν τὴν μητέρα τοῦ θανάτου παρακαλοῦντες αὐτὴν νὰ τοῖς πρεκτεῖν τὸν βίον

των, ἢ νὰ κατορθώσῃ, ὥστε ν' ἀποθνήσκουσιν, ἐπιθυμοῦσι προσέτι ἔχουσι δοξασίας τινὰς πνευματικὰς καὶ γοητευτικὰς, τὰς ὁποίας εὐαρεστεῖται νὰ συλλέγῃ ὡς καλὰς ἰδέας. Ὅταν βρέφος γεννηθῆ πικροῦνται τὴν Γουνακκκαν, τὴν νέαν παρθένον δομένην τῶν τέκνων, ἀγρυπνοῦ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, δασάκις νήδυμος ὕπνος καὶ μβάνη τὰς μαύρας αὐτῶν, διευθύνουσαν τὰ πρὸς τὰ βήματα καὶ πλύνουσαν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πίπτωσι.

Ὅταν πληγώνονται, ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν Με—λένον τὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, τὸ οὐρανῶδες πτηνόν, τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ τὰς θαλασσῶν ἐπέκεινα, ὅπως ζήτησῃ μέλι καὶ ἔλαιον τὰς χρείας αὐτῶν, ν' ἀνυψωθῆ ἀνωθεν τῶν ἀσθενῶν ὅπως λάβῃ τὸ θεῖον βάλσαμον, τὸ ὅποιον τὰ ἀκουρίζει.

Ὅταν πίπτωσιν ἀσθενεῖς, λέγουσιν ὅτι οἱ ψυχῆ αὐτῶν ἐπορεύθησαν εἰς τὰς χώρας τῶν θεθινῶν. Ἐκείσε ψυχῆ ζήτοσι νὰ κρατῶσι καὶ ταῦτας, τὰ σώματα ἐγκαταλείμμενα τὰς ἀνακαλοῦσι· καὶ ἐπὶ τῇ εὐγλωττίᾳ τῶν ψυχῶν τὴν πείρη, καὶ ἐπιστῆται κάλλιον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τότε τὸ εἶμα μαραινέται καὶ ἀποθνήσκει. Συχνάκις ὁμοσποδίδουσι τὰς ἀσθενείας των εἰς τινὰς μαγείας, ἢ εἰς τοὺς ἐρρίψαν, ὥστε ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν τῶν τῶν Τρολκάρλ, ὅστις εἶναι ὁ χρησμός, ὁ σύμβουλος, ὁ ἰατρός τῆς Φινλανδικῆς οἰκογενείας, ὁ ἐπίσκοπος τῶν ἀπολεσθέντων καὶ κλαπέντων πραγμάτων, προλέγων τὸ μέλλον καὶ ὁ θεραπεῶν τῶν πληγῶν. Φέρει συνήθως ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡς εἶδος τι πνευματικῶν κρικῶν ὅσπου ἠρμίζόμενον ὅτι ἔχει παράδοξον κινῆν. Τὴν νύκτα τὸν βλέπουσι νὰ πλανᾷται τῶν ἐκκλησιῶν, νὰ σταματᾷ ἐν τοῖς κοιμητηρίοις, τομδωρυχῆ καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὰ πνεύματα· Ὅταν ὁ Τρολκάρλ πλησιάζει τὸν ἀσθενῆ, δὲν φέρει μετ' ἑαυτοῦ οὔτε κόνιν φαρμακευτικὴν, οὔτε ἀγγεῖα ἐπίσκευται· καθόσον ὁ πιστὸς ἀδιαφορεῖ ὡς πρὸς τὴν πιστήμην τῆς ἀκαδημίας, εἶναι αὐτοδιδάκτος, φιλῶν μόνον τὰ καθβαλιστικὰ αὐτοῦ ἄτματα, ἅτινα χαρλοφώνως προφέρων, στρέφει τὰ ἐξηγητικὰ αὐτῶν βλήματα, ὡς θεωρῶν τοὺς θλίμονας· τὰ ἄτματα ταῦτα, ὧν οὐδεὶς γινώσκει τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ μυστηριώδες, ἐκπλήττουσι τὸν δαίμονα, τὸν ἐνοχλοῦντα τὸν ἀσθενῆ, καὶ τὸν βιάζουσι νὰ φύγῃ. Ἵσως οἱ δύσπιστοι γελῶσι διὰ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ μεταχειρῆσαι τὴν ἰατρικὴν· ἀλλ' ὅμως οἱ χωρικοὶ τῆς Φινλανδίας βεβαιοῦσιν ὅτι οὗτος παρήγαγε πολλὰς ἐξαιρέσιους θεραπείας· ἐπειτα ὁ Τρολκάρλ εἶνε ὁ φιλοφρόνητος καὶ καρτερικώτατος τῶν ἰατρῶν ἐπειδὴ διερχεται πειρᾶς ὄρη καὶ τέλματα, ὅπως ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ πάσχοντος. Τὰ συμβούλια του ἀνταμιβουλοῦνται διὰ φιάλης γάλακτος ἢ βουκάλωος ζῆλου καὶ ἂν πρόκηται περὶ δραστηρίας θεραπείας, ἧτις σπανεπάγει· καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σφασιμάτων αὐτοῦ σκεπτικῶν, τῶν προσφέρουσι ποτήριον οἶνοπνεύματος. Ἐπειδὴ μὲν ἀληθὲς ὅτι εἰς οὐδεμίαν σχολὴν δὲν ἐσπούδασεν· ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ προσέχη τις, μὴ τὸν πᾶσι σβάλλῃ· διότι ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν εὐεσθησίων.